

סרטים

הו! איזה פחד נחמד

חדש בז'אנר סרטי-האימים

עבורת שעווה. מי שאוהב

לרעד בכיסא. הנה זה באו

הכשורה המפחידה האחרונה מלוס-אנג'לס יוצאת בקרוב לאקרנים — עבורת שעווה הוא

מישל ג'ונסון ב"עבורת שעווה" להקפיא את הדם

סרטי-אימים של אנתוני היקוקס עם מעצב תלבושות מומחה — ליאונרד פולאק, מי שעיצב תלבושות לג'יימס סטוק, סומי, האדומים וואנדר הפעלולן בסרט הוא בוב קין, מי שעשה פעלולים מיוחדים לסופרמן.

הנושא הפעם, מפחיד-מצחיקון במסיואון שעווה. קבוצת צעירים מומנת להצגת-חצות מיוחדת של מרתף-האימים במסיואון-שעווה והאירוע כולו הופך לתצוגה היאה לבית. בין השחקנים — זאק גאלינג (גרמלינס) דייוויד וורנר (האות) ומישל ג'ונסון (גונגוהו). ברר...

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב: הקיסר האחרון, ז'אן דה פלורט, שינועו של לילה, שובו של מרסין גר, מלאכים בשמי ברלין, מגדל הדבורים, טאמפופו, עיניים שחורות, קן הקוקייה.

ירושלים: חוכמת רחוב, הערפדים.

חיפה: הקיסר האחרון.

תל-אביב:

קן הקוקייה (תמוז), ארצות-הבר (רית) — סירטו השני של מילוש (שיער) פורמן באמריקה על השפיות שבטירוף כמשל פוליטי. מישק אדיר של ג'ק ניקולסון.

שיגעון של לילה (החוויה הישראליה, ארצות-הברית) — מסע על פני ניו-יורק האחרת עם המשוגעים האורבניים החריגים שלה. מבט מרתק של מרסין סקורסיה.

מלאכים בשמי ברלין (לב), גרמניה-צרפת) — מלאכים הבוחרים להנמיך עוף כדי להביט לתוך נישמותיהם של תושבי ברלין. פיטר קולומבו (פולק, לוליניתי-קירקס ומלאך המוות על חיי הנצח. צילום מרהים של אנרי אלקו ופיטפוט מעייף של פטר האנדרקה.

הקיסר האחרון (נת, אונגריה), מוצג גם ברב-נת בחיפה) — ברנרדו ברטולוצ'י כותן את תולדות הקיסר האחרון של סין שהיה אסיר כעידו וגאל את נישמתו כגנן פשוט.

טאמפופו (לב, יפאן) — הולילה הגדולה ביפאן כאחת החוויות הלאומיות. הבימאי יווא איטמי בוחר לטפס על חולשותיהם של בני עמו והוא עושה זאת בכישרון ויוזאלי מרהים. לראשונה התבונן במינהגי הלוויה, בסרט בשם זה, טאמפופו הוא סירטו השני על נושא הולילה, ואחריו יבוא אשת מס, סירטו השלישי על חול-שת היפאני לכיסו.

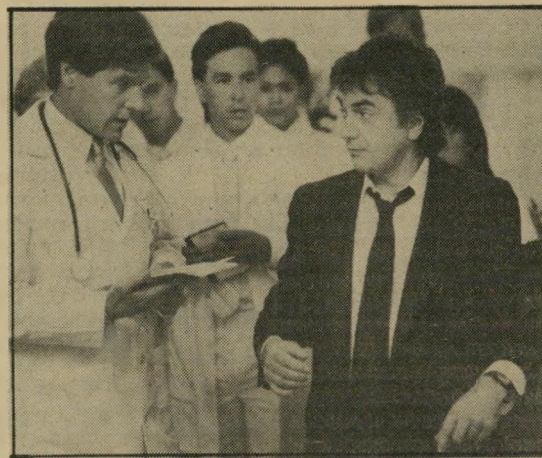
עיניים שחורות (מוס'און, איט'יה) — גלאנסוס קולנועי, בשילוב של צ'כוב ומארצ'לו מאסטרויאני. חוויה מענגת ואסתטית נדרה.

תחנת מעבר (סימסק תל-אביב, 17.3) — סרט קצר של ראשיד מאסראווי, המורקיע את חוסר האנושיות שבגבולות המדיניים. על בירוקרטיה חסרת לב והאווליות הנפשעת של סימון המפה.

ריצ'ארד גראנט ופול מק'גאן: חום אנושי

מעבר לכך, זו תמונת-מצב של סוף העשור המתמרד, הבעיטה במוסכמות והזילזול המוחלט בחומרנות. המיקסם המופלא של חיים זרוקים, מפנה את מקומו לאווירה קודרת של חידלון וחוסר-מעש. גם הדמויות אינן מאמינות עוד באותה מחאה גדולה שהיתה להן כבעבר. וכל מה שהם מחפשים בעצם, זו עבודה, קאריירה, וחום אנושי במנחים הפשוטים ביותר של המילה. לא קל לדלות זאת מן הסרט, אבל זה נמצא שם ועם קצת מאמץ — גם מתגלה.

דאדלי מור: קישקוש מגומגם

של בית-החולים. לפני שנים הופקה סידרת-טלוויזיה דומה. ביד כבדה ובזרוע עייפה מדרך הבימאי רוד דניאל את האירועים בדרכים הצפויות ביותר. כל בדיחה שקופה יותר מקודמתה. מור עצמו נראה נבוך לחלוטין ומתפלפל שהכל יעבור מהר ככל האפשר, קרק קאמרון, המגלם את בנו, עושה רושם כאילו אינו מבין כלל לאן הוא נקלע, וכל האחרים נמצאים במקום, ככל הנראה, כדי שלא להחמיץ את המשכורת בסוף החודש. אין להם, כנראה, שום סיבה טובה אחרת.

אברי גלעד: כיעור מיקרי

שהוא עושה מול המצלמה נראה כמו מערכות שמכניסם בכיתה ח' כדי להרגיז את המורים. אוסי הלל מסוגלת כנראה ליותר (אם זוכים לה חסדי-עבר), אבל כאן היא נראית הטומה לחלוטין ואינה מבנה מה רוצים ממנה. כל מי שמישרד-המניס הנפיק לו כבר תעודת-זהות, ירגיש ודאי כטוה. לסרט זה עוד לא ניתן להנפיק תעודה שכזאת.

הספד לאנגליה הזרוקה

ויטניל ואני (סיוון, תל-אביב, אנגליה) — ברוס רובינסון, לשעבר שחקן, (רומיאו ויוליה, סיפורה של אדל) לשעבר תסריטאי (דמעות של מנסה לראשונה כוחו כבימאי. הוא מביים, כמובן, תסריט שכתב בעצמו ומן הסתם נראה שמדובר אף בסיפור אישי שלו, המסופר, אמנם, בגוף ראשון.

לכאורה זאת קומדיה, קצת עצובה, קצת מרידה וקצת נוסטאלגית, פרידה משנות ה-60 וכל מה שסימלו. שתי הדמויות המרכזיות הן שחקנים מובטלים שמנסים להפיק את דיכאון חוסר הפרטה והדירה הלונדונית המעופשת שבה הם גרים, על-ידי בילוי ימים מיספר בבית דודו של אחד מהם, הנמצא באיזור כפרי.

הסיפור מתרחש בחודש ספטמבר עגום וקר, הבית נמצא באיזור הביצות המפורסם. אותו איזור שבו מתנהלות מרבית הדרמות הגותיות של הספרות הבריטית. מצב-הרוח של השניים גם הוא קודר, ובואו של הדוד יכול היה אולי לשפר אותו במעט אלמלא היה זה הומוסקסואל מזדקן החושק באחד משני הצעירים ומחזר אחריו בלהט מוצנע, כי זאת עדיין התקופה שבה העלילות טרם חשפה את עצמה בפרהסיה. דוברי אנגלית על בוריה יכולים ליהנות מדיאלוגים מהירים ושנונים בעלי משמעות כפולה, ומי שניחן בסבלנות, ועומד בפתיחה ארוכה, איטית ומסורבלת למדי, יגלה טיפוסים מעניינים המסתתרים מאחורי פוזות חיצוניות ריקות מתוכן.

ביזיון מביד

אבא רד ממני (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) — הקישקוש המ' גומגם הזה קובד סופית את סיכויי של דאדלי מור לחזור אי-פעם בצורה מכובדת אל בדי-הקולנוע. גם אם סירטו הבא יהיה שילוב של 10 ואתרור גם יחד, עדיין יזכרו לו את הביזיון המביד הזה לחובתו.

מישהו סבר בוודאי שזה רעיון נורא מצחיק — מנתח ממרסס ובנו המתבגר, שותים בטעות נסיוב אינדיאני עתיק ואז מתחיל האב להתנהג כמו הבן, ואילו הבן הופך להיות האב. בקיצור, האישיות מתחלפת, אבל הגוף נשאר. זה הרעיון הקומי היחידי שאפשר למצוא בקומדיה העילגת שכתבו לורן קאמרון וסטיבן בלוס, שנראית כסרטי-נעורים שאיבד כיוון, או כקומדיה מטורפת שנטלו ממנה הן את הטירוף והן את הקומדיה.

האב רוצה להיות מנהל בית-חולים ומוכן להתחנף לכל אחד כדי לזכות בתפקיד. חוץ מזה, הוא גם רופא מוכשר, אבל זה לא רלוואנטי. הבן מסרב ללכת בדרכי האב, הוא דווקא מעוניין יותר לזכות באיזה מירוץ-מתחלפת, ובחתיכה של הכיתה, התמוסה בכל ימות השנה בידי ביריון אלים ויפה-תואר. עכשיו, כשהתפקידים התהפכו, האב הוא זה שרץ במירוץ-השליחים וצריך לקחת את החתיכה להופעת-רוק מחרישת-אוזניים, כשהוא לכוד בגוף בנו. ואילו הבן הוא זה שבודק חולים שזה עתה יצאו מניתוח, ומשתתף בשיבות-ההנהלה

מה יש? אין!

יהושע, יהושע (פריז, תל-אביב, ישראל) — הסרט מיועד לבני בר-מיצווה ומטה. אלה עוד יצחקו עם הסרט. עד גיל 16 — יש עוד סיכוי לצחוק על הסרט. מעל הגיל הזה — מוטב להיזהר, ההרגשה מביכה, כי זה לא הרבה יותר מגיבוב שטויות ילדותי, מועתק מן התוכנית מה יש של גליצ'ה"ל, ומלווה בניסיון נושא למצוא הקבלה חזותית למיטפוסים המדוברים.

הסיפור על מי שכל מעללי גבורותיו הם רק על גבי הנייר, משום שהוא אינו מעז לעמוד מול פני המציאות, אינו בדיוק סיפור מקורי. הוספת נידבכים אחרים, כמו קול המספר המעיר את הערותיו ברקע, משכיבן חוזר בתשובה, מיסעדרן מצלוח בזכות טימטומו, מו"ל מתפלש ברפש של עצמו ועוד. כיוצא באלה, הם כולם ברמה של ילדים המשחקים במבוגרים. אולי צריך היה לגייס גם את פזית ממה יש, שתגיש את הכל כסרט לבני הנו.

מי שסבור שיש כאן אנארכיה, מבלבל את המושג עם בלגן. אנארכיזם יוצא נגד משהו. כאן אין נגד מה לצאת. התמונות מכווערות, אבל לא כיעור עם אופי, אלא כיעור מיקרי. אברי גלעד, בתפקיד הראשי, הוא אולי אלילי-נוער, על כך אין שום אפשרות להתווכח, אבל קשה מאד להניח שהוא שחקן. מיספר ההבעות שהוא יכול להציע מוגבל להחריד, ומה

